

January 11, 1983

**Bulgarian Ministry of Interior Bulletin No. 1-2 I on
Anti-Bulgarian Imperialistic Propaganda in the West**

Citation:

"Bulgarian Ministry of Interior Bulletin No. 1-2 I on Anti-Bulgarian Imperialistic Propaganda in the West", January 11, 1983, Wilson Center Digital Archive, Archive of the Ministry of the Interior, Sofia, Fond 1, Record 12, File 543. Obtained by the Bulgarian Cold War Research Group.

<https://wilson-center-digital-archive.dvincitest.com/document/111709>

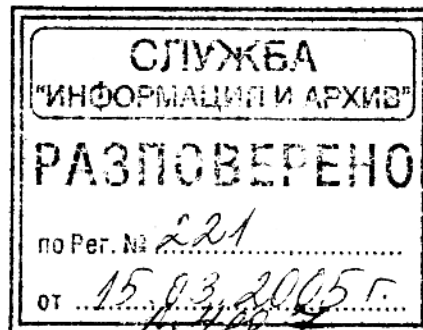
Original Language:

Bulgarian

Contents:

Original Scan

ЗА СЛУЖЕБНО ПОЛЗВАНЕ

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ
Централно информационно-организационно управлениеРег. № 113 . Екз. № 23
..... 4.01 1983 г.

Б Ю Л Е Т И Н

бр.1

Публикации за подривната дейност на империалистическите държави срещу НРБ и другите социалистически страни, получени в ЦИОУ за периода 27.XII.1982 г. – 2.I.1983 г.

С о ф и я
1983

У 3

АНТИБЪЛГАРСКА ПРОПАГАНДА

Антибългарската кампания в западния печат
(Кратък обзор на материали, поместени
в американския, английския, западно-
германския и френския печат)

Макар раздуханата на Запад антибългарска кампания за участие на български граждани в атентата срещу папа Йоан-Павел II през 1981 г. да продължава, забелязва се известно спадане на нейната динамика, правят се вече опити за по-сдържани и реалистични оценки. Същевременно "острието" на обвиненията съвсем очебийно се насочва към някакви уж противоречия в декларациите от НР България като социалистическа държава принципи и тяхното прилагане на практика. Заслужават внимание следните характерни моменти:

Първо. Подчертава се, че след проведената в София пресконференция и изявленията на обвиняваните в съучастие български граждани съответните органи в НРБ вероятно ще атакуват ЦРУ, че то е организирано атентата, с цел да злепостави България и другите социалистически страни.

54

Подобни коментари явно следва да се разглеждат като стремеж да се подготви общественото мнение на Запад за наше пропагандно настъпление и за евентуално преминаване на политическите институции и пропагандни органи на капиталистическите държави в отстъпление.

Второ. Говори се за "недемократичния характер" на властта в НРБ, който позволявал всички местни граждани и чужденци в страната по същество да са под "полицейски" контрол, вследствие на което всяко търсено лице може да бъде много бързо открито и задържано. Именно поради това е невъзможно един турски гражданин или емигрант да живее незабелязан в София, както би го сторил в други европейски столици.

Трето. Във връзка с атентата срещу папата се правят аналогии с терористични акции в миналото и по-близко време срещу Троцки, антисъветски елементи, украински националисти, български вражески настроени емигранти и др., за да се докаже тезата, че терорът е органично свързан с природата на социалистическата власт.

Четвърто. Все по-настойчиво се натрапват обобщени политически оценки и изводи в антисъветски дух, като открито се обвиняват органите на сигурността на СССР, че стоят зад гърба на българите.

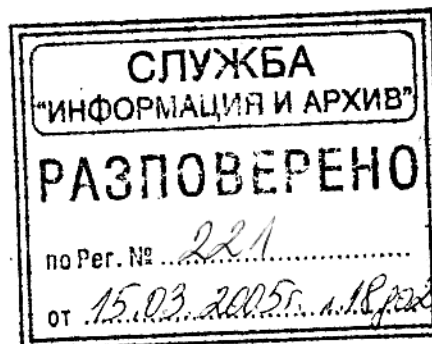
В своя коментар от 17.XII.1982 г. във в. "Ди велт" един от водещите коментатори на шпрингерови издания във ФРГ пише: "Западът с ужас наблюдава всичко това. Щом източната свръхсила е готова да даде заповед за убийство на

невъоръжения папа, то каква стойност имат тогава уверенията й, че не възнамерява да извърши военна агресия срещу Запада и че няма да насочи атомните си оръжия срещу държави, които не притежават и не допускат на своя територия атомно оръжие?". С други думи, атентатът срещу папата недвусмислено се използва да се обоснове "необходимостта" от конфронтация между Запада и Изтока като аргумент срещу политиката на разведряване и принципите на мирното съвместно съществуване.

В обширна статия, посветена на "случая Агджа" и "участието" на български граждани в атентата срещу папата, френското списание "Пари мач" съобщава, че при нахлуването на израелската армия в Ливан в нейни ръце попаднали важни документи на палестинските организации, отнасящи се до органите на сигурността на социалистическите страни. След тяхното обработване израелските секретни служби са ги предали на ЦРУ за ползване. На съвещанието на т.нар. "Бернски клуб" (малка общност със свободен и едновременно с това строго секретен статут), където периодично се събирали ръководителите на контраразузнавателните служби на някои от западните държави, израелците поднесли "своята сензация" за подривната дейност на социалистическите страни срещу Запада. По-конкретно това били данни за лагери, в които се обучавали чуждестранни терористи: в СССР край Тула, Баку, Ташкент, Одеса и Симферопол; в ЧССР – в Дупнов, близо до Карлови вари; в ГДР

– Финстервалде, както и в Унгария и България. В България имало два такива лагера. Али Агджа бил обучаван в лагера край Симферопол.

ЗА СЛУЖЕБНО ПОЛЗВАНЕ!

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ
Централно информационно-организационно управлениеРег. № 7145 Екз. № 25
.....11.01......1983 г.

Б Ю Л Е Т И Н

бр. 2

Публикации за подривната дейност на империалистическите държави срещу НРБ и другите социалистически страни, получени в ЦИОУ за периода 3.1 – 9.1.1983 година

С о ф и я
1983

АНТИБЪЛГАРСКА
ПРОПАГАНДА

Нападки в турския печат срещу
НР България
(обзор)

От началото на подетата на Запад шумна кампания за "българско участие" в извършеното през 1981 г. покушение срещу папа Йоан-Павел II турските средства за информация предпочитаха, с малки изключения, само да препечатват "сензационните" съобщения и коментари относно разкритията на Агджа. Напоследък този "неутралитет" започва да отстъпва място на тенденции за самостоятелни, насочени срещу нашата страна атаки в по-широк план.

Първият сигнал беше даден от сп. "Янкъ", което се ползва с репутацията на обективен наблюдател и коментатор. В редакционна статия, поместена в последния брой за 1982 г., списанието информира за състоялата се в София пресконференция по повод на "случая Антонов". Авторът (името му не се посочва) предлага разбор на по-главните моменти, свързани със задържането на Антонов, и обвиненията срещу него. Умереният тон, с който се излагат тези факти, придобива тенденциозна преднамереност, когато се дава оценка на самата пресконференция. Тя е характеризирана като

194

"успешна контраофанзива" от наша страна, но по същество не довела до ни най-малко изясняване на въпросите. Изразява се мнение, че до голяма степен за това би допринесло екстрадирането на Бекир Челенк в Турция, където той да даде съответни обяснения по отправените му обвинения. Именно в тази връзка натрапчиво се внушава идеята за някакви политически игри и маневри на НРБ, дискретно се "бие" по нейната толерантност и желание да бъде разкрита истината. Конкретно се изказват съмнения, че макар турската страна, въз основа на подписаната спогодба за правна помощ между двете държави, да има право да поиска екстрадирането на Бекир Челенк, това едва ли ще стане, защото "българите нямат интерес". Мотивите, както е било и при други случаи (например по отношение на престъпните елементи, отвлekli турски самолет), явно ще бъдат, че става дума за политически бежанци.

Що се отнася до Агджа, цитира се изявление на министъра на правосъдието на Турция, че досието му "отново трябва да се проучи". Списанието специално насочва вниманието на обществеността към серията от публикации на известния турски журналист Уур Мумджу, която се помещава във в. "Джумхуриет" под заглавие "Отново разтваряме страниците на тъмните досиета" и която несъмнено ще хвърли значителна светлина за изясняването на връзката "Антонов-Агджа".

В четири последователни броя /1-4 януари 1983 г./ цитираният вестник е отпечатал част от материалите на Мумджу

20 5

Като се базира на факта, че в бележника на убийствата през 1979 г. прогресивен журналист Абди Ипекчи е открито името Кюлекчи /когото авторът отъждествява с Мехмед Кюлекчи – близък на Бекир Челенк/, и на различни други "доводи", Мумджу прави извод, че ръководената от Челенк организация е поискала от Ипекчи някаква услуга, но поради отказ го е ликвидирала чрез Агджа. В поредицата се прави разбор на следствени и съдебни дела, водени срещу десни екстремисти и контрабандисти, както и "изследване" на техните връзки и дейност. Във всички случаи се стига до Бекир Челенк, като се апелира за екстрадирането му в Турция, тъй като единствено той можел да изясни много тъмни страни на делото Антонов – Агджа и редица престъпления, извършени на територията на Турция. Накрая авторът заключава, че нашата страна е действувала чрез Бекир Челенк и редица други лица (контрабандисти, леви и десни екстремисти) за дестабилизирането на турската държава, довело до въвеждането на военно положение през 1980 г.

Серията от публикации на Мумджу продължава.